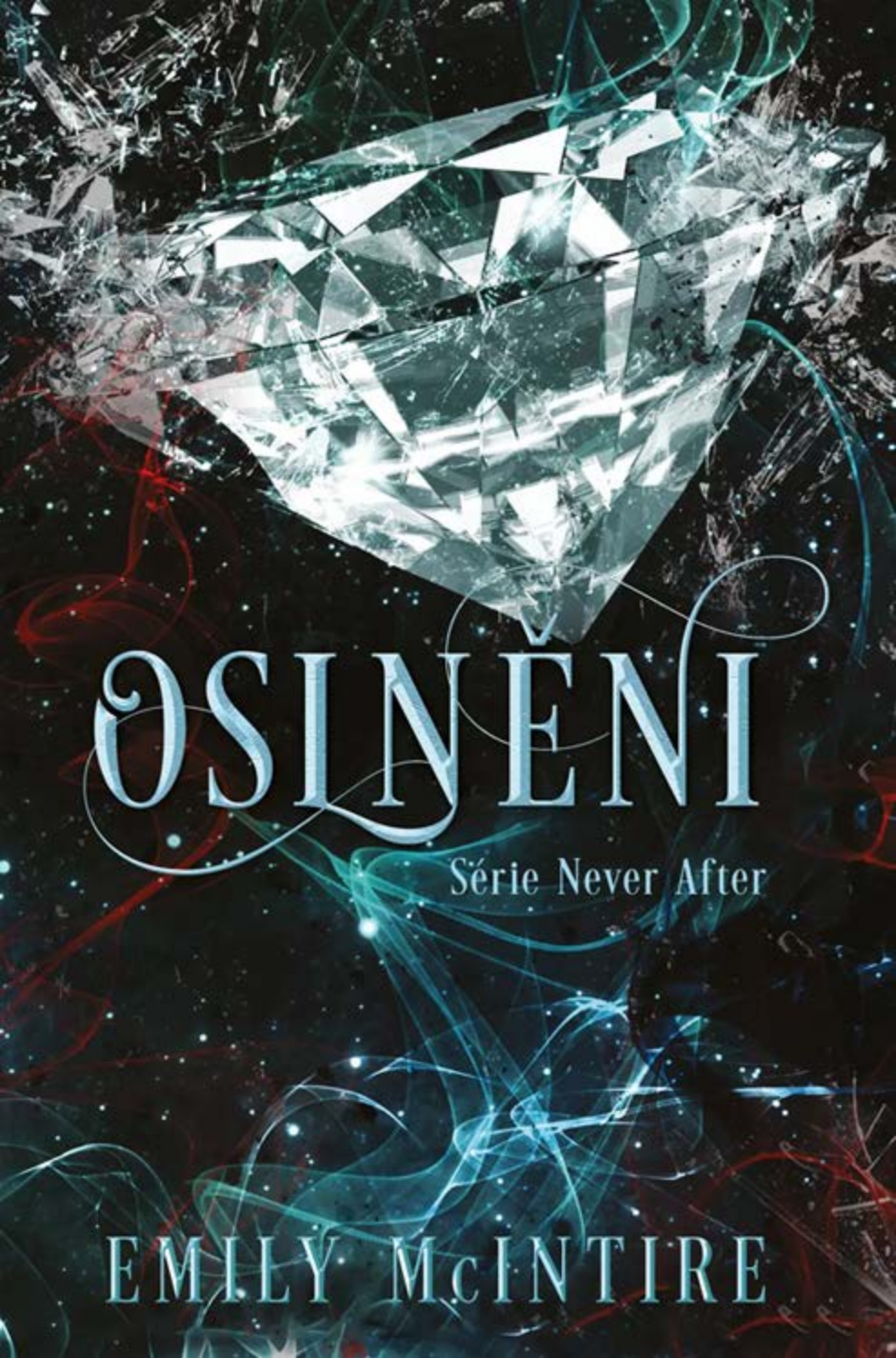

OSINENI

Série Never After

EMILY MCINTIRE

OSLNĚNÍ

Copyright © 2023 by Emily McIntire

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Pavlína Wünschová, 2025

Cover © Cat at TRC Designs, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5689-6 (pdf)

EMILY McINTIRE

OSLNĚNÍ

přeložila Pavlína Wünschová

PLAYLIST

Devil on My Shoulder – Faith Marie

Changes – Hayd

In the End – Beth Crowley

Boyfriend – Dove Cameron

Love Is Madness – Thirty Seconds to Mars (feat. Halsey)

idfc – blackbear

Under the Influence – Chris Brown

Demons – Imagine Dragons

Girls Like Us – Zoe Wees

Infinity – Jaymes Young

*Pro ty, co by se pro ostatní rozdali.
Špetku sobeckosti si dovolit můžete.*

*Být svým vlastním pánem,
to by byl větší div než všechna kouzla
a poklady světa.*

ALADIN

POZNÁMKA AUTORKY

Tato kniha je temný milostný román. Je inspirovaný pohádkou, ale nejedná se o fantasy ani o převyprávění.

Hlavní postava je padouch. Pokud hledáte klasičtější četbu, kde dojde k vykoupení a ze zloducha se stane hrdina, pamatujte, že na těchto stránkách nic takového nenajdete.

*

Kniha obsahuje sexuálně explicitní scény a obsah pro dospělé, který není vhodný pro všechny čtenáře. Temné romány se pohybují na škále – to, co je pro jednoho černočerné, může být pro druhého světle šedé. Zvažte proto, zda je pro vás kniha vhodná.

Byla bych radši, kdybyste do toho skočili po hlavě, ale pokud máte zájem o detailní seznam citlivých témat, která kniha obsahuje, naleznete ho na stránce EmilyMcIntire.com.

Prolog

Julian

Když jsem byl malý, matka nechávala výběr nástroje na mně. Vždy jsem se dovlékl do lesíku za domem a hledal co nejmenší větvičku, která byla zároveň dost silná na to, aby zastoupila pásek, ale její rány budou bolet méně.

Potom mě matka zbila do krve.

„Bude to bolet jen chvilíčku, *piccolo*,“ zašeptala vždycky.

Potom se mi omluvila a vzala mě na zmrzlinu.

Hořká čokoláda s malinami. Ta byla její oblíbená.

Někdy jsem si výprask zasloužil. Jako chlapec jsem odmítal jít v otcových šlápějích a převzít po něm čistírnu oděvů, kterou založili mí prarodiče, když se přistěhovali z italské Kalábie. Jindy byl ale důvod složitější.

Otec celé dny čistil oblečení lidem, kteří se mu vysmívali a shlíželi na něj spatra, a když se vrátil domů, zbil matku do modra. Stěny u nás doma byly tenké, a tak jsem ležel v posteli a místo spánku naslouchal nářku zlomené ženy a kletbám rozhněvaného muže. Věděl jsem, že nedlouho poté matka přijde do mého pokoje. Vlasy černé jako noc, tolik podobné těm mým, bude mít svázané do pevného uzlu a rty stažené do tenkého úsměvu, se kterým bolest předá dál.

Naše rodina byla v tomto ohledu předvídatelná – brala moc těm, kteří neměli sílu si ji udržet.

Možná proto jsem se začal plížit ven a sledovat lekce hapkida, které probíhaly na okraji naší čtvrti. Pozoroval jsem trénink a přemýšlel nad tím, jaké by bylo mít takovou moc. Mít nad protivníkem převahu a nemuset se bát bolesti.

Představoval jsem si, jak se naučím zacházet s krátkou tyčí nebo s holí a vymlátím ze svého ničemného otce duši, aby na matku už nikdy nevztáhl ruku.

Když matka najde klid, třeba ho najdu i já.

Bude to bolet jen chvíličku.

Proberu se ze vzpomínky, zastrčím ji na bezpečné místo hluboko ve své mysli a odlepím se od zdi. Nacházím se u sebe doma, ve spoře osvětleném tajném pokoji, v jehož středu sedí muž připoutaný k židli. Ze stropu visí plastová plachta, která obestupuje muže ze všech stran a pokrývá i podlahu.

Dýchá ztěžka a jeho dech doprovází pouze syčení Isabelly, mé sedmimetrové krajty, která se mu plazí kolem nohou. Jakmile se mu omotá kolem kotníků, muž sebou trhne. Oblek, který mu dříve dokonale padnul, má propocený.

„Opatrně,“ mlasknu káravě. „Má ráda, když člověk vzdoruje. *Vzrušuje* ji to.“ Přejedu si dlaní po čelisti a na bříškách prstů mě poškrábá třídní strniště. S povzdechem sáhnu do kapsy a uchopím teleskopický obušek. Vytáhnu ho ven, zmáčknu postranní tlačítko a obušek se rozloží do plné velikosti, až se stříbrné okraje zablýsknou. Protočím ho v ruce a přikročím k muži.

„P-prosím,“ žadoní.

Z hrdla mi unikne smích. Isabella se mu dál plazí po těle.

„Jsi slušně vychovaný, Samueli. Co jiného také čekat od syna zámožného podnikatele?“ povím mu. „Ale tvoje dobré mravy

mi k ničemu nejsou.“ Zastavím se přímo před ním a svaly se mi napnou očekáváním. „Víš, proč tu jsi?“

Muž svraští obočí a po zsinálých tvářích mu skane pot. „Jsem tu jen kvůli té holce,“ zachraptí a spodní ret se mu roztřeše. „Řekli mi, ať přijdu. Že...“

„Ta dívka a vše, co k ní patří, je moje,“ zavrčím a v očích se mi zablýskne.

Napřáhnu obušek a prudce jím otočím. Strach, který se muži odráží v očích, je lahodný.

„Neboj se,“ usměju se na něj. „Bude to bolet jen chvíličku.“

Yasmin

Nevypadá nemocně.“
„Ta slova se proderou mými šaty a zaříznou se mi do hrudi. Kdyby mě od dětství nevedli k tomu, abych se vždy chovala diplomaticky a mile, něco bych jí odsekla, třeba: „Prober se, Debbie. Chováš se jako kráva.“

Místo toho si skousnu vnitřek tváře a zvednu sklenici s vodou. Tíha křišťálového skla v mé dlani a chlad tekutiny v ní mě umlčí.

Navíc jsem si jistá, že Debbie, mladičká, vypulírovaná manželka guvernéra New Yorku, nechtěla, abych ji slyšela. Nebo možná chtěla. Což by od ní bylo nezdvořilé, vzhledem k tomu, že se nacházíme v mém domě, ale slušné vychování nejspíš není samozřejmost.

Pohlédnu stejným směrem jako ona, přes celou délku tmavě hnědého jídelního stolu, v jehož čele sedí můj otec. Vypadá vyčerpaně, jeho pleť působí povadle, pod unavenýma očima mu visí tmavé pytle a na tváři má fialové skvrny, které právě svědčí o tom, že nemocný je. Člověk, který si celý život nevrýval do paměti každický detail jeho tváře, však může snadno nabýt dojmu, že

je jednoduše unavený. A to je u muže, který řídí své impérium v oblasti klenotů v hodnotě několika miliard, běžný stav.

Určitě bude mít radost, že lidé žádnou změnu v jeho zdravotním stavu nezaznamenali.

Žaludek mi sevře žárlivost a na kratičký okamžik si přeju, abych si mohla vyměnit místo s někým z přítomných hostů, s kýmkoli, abych mohla předstírat, že je otec zdravý.

Tilápie, součást posledního chodu, mi vystoupá zpátky do krku a udělá se mi zle od žaludku, protože vím, že tohle přání se mi nesplní. Ostatní možná žádný rozdíl nespatřují, zato já ano.

Je znát v jeho pohybech, které jsou ztuhlé a zpomalené, jako by jeho kosti pokrývala vrstva cementu, kterého se nedá zbavit.

Je znát v tom, jak všímá koutky, když se domnívá, že se nikdo nedívá, v tom, jak si všímá všech nepodstatných detailů, které bereme každý den za samozřejmost.

Nejvíc ho ale prozrazuje jeho odtazitost, to, jak se pokaždé uzavře sám do sebe, abych nemusela být svědkem toho, jak se mu ozařování a chemoterapie propalují žilami a zanechávají za sebou pouhý popel.

Taková už rakovina je. Sežere člověka zevnitř a nezajímá ji přitom, kým je. Nezáleží jí na tom, zda člověku svět leží u nohou ani jestli má víc peněz než samotný Bůh.

Zajímá ji jediné smrt.

A smrt vždycky zvítězí, ať tak, či onak.

Odvrátím pohled od otce a přesunu ho k francouzským oknům na protější zdi, která vedou do zahrady. Zaměřím se na hvězdy třpytící se na černé obloze a na tmavě modré světlo linoucí se ze širokého bazénu, které zalévá okolí přízračnou září.

Potřebuju se rozptýlit, abych přestala přemýšlet nad problémy, kterým neuteču.

Debbie se zachichotá a získá si tak moji pozornost. V přítomnosti muže, který sedí vedle ní, v podstatě přede.

Julian Faraci.

Zavrtává se do mě očima tmavýma jako dvě bezedné propasti, propaluje se jimi skrze mou masku zdvořilosti a klidu a svléká mě, až si připadám jako malá, bezvýznamná holčička, která jen čeká, až ji zašlápne.

Vzpomínám si na okamžik, kdy tu byl poprvé. Když mi bylo patnáct let, stal se z něj provozní ředitel Sultánů, a protože jsem před osmi lety byla mladá a naivní, zamilovala jsem se do něj. Tehdy mu bylo dvacet osm let a toužil po moci, a kdykoli jsem se se vrátila z internátní školy na svátky, uctívala jsem ho jako hrdinu. Jeho zevnějšek mě zcela zaslepil a autorita, která z něj vyzařovala, mě naprosto pohltila.

Jednou jsem však zaslechla, jak se snaží otce přesvědčit, aby mě držel pod zámek, a od té doby mi v břiše v jeho přítomnosti už žádní motýli nepoletují.

Škodí tvému podniku. Když máš práci, neměl bys ji tady nechat volně pobíhat. Rozptyluje tě. Škoda že to není chlapec. Komu tohle všechno jednou odkážeš?

Po poslední větě mě opustily i zbytky zamilovanosti a od té doby k němu cítím pouze silnou nenávist.

Žádný pocit ztráty. V té době už jsem se stejně zaměřila na svého nejlepšího kamaráda.

Přimhouřím na Juliana oči a do kůže se mi zabodne podráždění jako jehly. Julian se ušklíbne, zvedne sklenku s vínem a připije mi. Druhou rukou si prohrábne rozčuchané černé vlasy a rozpohybuje tak tetování na rukou.

Ze sklenky se mi vylije kapička vody na zápěstí, a tak pohár rychle položím, odtrhnu oči od jeho vysměvačného pohledu a zastrčím si třesoucí se prsty pod stehna.

V klíně mi zavibruje mobil. Když k němu skloním hlavu, všimnu si, že mi přišla zpráva od kluka, který mě má v hrsti už od dětství.

Aidan: Jsi nádherná

Mé srdce se zatřepotá. Mimoděk se usměju a rozhlédnu se kolem, abych zjistila, kde je. Jeho matka stojí v rohu místnosti, blondaté vlasy má stažené do pevného drdolu, tak jako všichni členové našeho personálu, a pohled klopí k zemi. Má dnes Aidan taky službu?

„Yasmin,“ prořízne mlhu otcův přísný hlas. Stočím pohled zpátky ke stolu, od kterého na mě momentálně zírá dvacet párů očí.

„Omlouvám se.“ Přinutím se k úsměvu a uchopím stříbrný příbor.

„Guvernér se tě ptal, co si myslíš o otcově nejnovější koupi.“ Julianův hlas je chladný, ale hladký jako samet a mně po zádech přejede mráz. Není spravedlivé, že tak prohnílou duši doplňuje takový hlas a tvář. Julian pohlédne na guvernéra Cassuma a věnuje mu ironický úsměv. „Yasmin netuší, jak *naš* podnik funguje. Většinu času totiž laškovala...“ Pohlédne ke mně. „Kde že? Na univerzitě v Oregonu?“

Odložím vidličku a ta cinkne o talíř. Obrátím pozornost ke guvernéru Cassumovi a zatnu přitom zuby, abych potlačila touhu mrstít nožem a zabodnout ho Julianovi do jeho chladného, mrtvého srdce.

Navzdory přesvědčení ostatních *vím*, co se v otcově firmě děje. Sice se to přede mnou snaží tajit, ale během let, kdy jsem

vyrůstala po boku takto mocného muže, jsem viděla a slyšela nespočet tajných dohod.

Každý rok k nám také během svátků zavítá samotný Memfi Romano, údajný šéf italské mafie, aby nám předal dary, což o poctivosti otcových dohod vypovídá vše.

V očích většiny světa však otec prodává lásku ve formě předražených šperků.

K uchvácení zákazníků stačí už samotný název značky, ale k popularitě šperků přispívají také chytlavé slogany a marketingové kampaně v hodnotě milionů dolarů ročně, které diamanty Sultánů cpou na všechny televizní kanály a na billboardy. Otec se tak stal ztělesněním elegance a okázalosti.

Nechť je vaše láska stejně čirá jako diamanty od Sultánů.

„Netvrdím, že vím o podniku *svého* otce vše,“ odvětim a zdůrazním přitom slovo „svého“, abych Juliana popíchla, „ale pokud chcete znát můj názor na morální aspekty obchodu s diamanty z konfliktních oblastí, moc ráda se o něj s vámi podělím.“

Kdosi po mé levici se ušklíbne a já se znovu setkám s Julianovým pohledem. V ostře řezané čelisti mu škusne, čímž vynikne jeho bradka, která podtrhuje jeho opálenou pokožku.

Teď se pro změnu ušklíbnu já. Zvednu koutek úst a probodnu otceva nejbližšího poradce pohledem. Julian přimhouří oči a na tváři mu problikne podrážděný výraz jako blesk z fotoaparátu. Mám obrovskou radost, že jsem se mu svou poznámkou dostala pod kůži tak, jak jsem doufala.

Koneckonců jsem vyslovila nahlas něco, co se nemá.

Všichni u stolu vědí, že i když se Sultánovy diamanty pyšní nálepkou „bezkonfliktní“, neznamená to, že skutečně nepochází z konfliktních oblastí. Jsou zkrátka... regulované. Náš rodinný podnik znám natolik dobře, že vím, že tyto regulace jsou spíš

zástěrka než skutečnost. Je to tak od té doby, co se můj dědeček přistěhoval z Libanonu. Tehdy založil Sultány, a zatímco je budoval, navazoval vztahy s kýmkoli, kdo mu pomohl získat přístup k obchodu s diamanty.

Můj otec se zasměje a prolomí tak napětí. „Ti mladí si dnes myslí, že odejdou na univerzitu a hned mohou dobýt svět. Toto jen znovu dokládá, proč by zemi měli řídit muži a ženy by měly zůstat doma a starat se o děti.“

Do tváří mi vystoupá horkost. Když se kolem stolu rozezní smích, sklopím pohled znovu do klína. Ve skutečnosti se mě to ale zase tolik nedotklo. Na otcovy šovinistické řeči jsem zvyklá a navzdory jim vím, že mě má rád. Není to sice dobrý člověk, ale ke mně se vždy choval laskavě. Mám ho ráda i přes jeho zastaralé názory a pochybné obchodní taktiky.

Úžasné, kolik toho je člověk schopen přehlédnout u těch, které miluje. Co je schopen pro ně udělat.

Otec se na mě podívá a jeho výraz zjihne. „Máš laskavé srdce a jednou z tebe bude skvělá matka, *habibti*.“

Matkou se stát, upřímně řečeno, nechci. Chci pouze fotografovat. To ale pro dceru Aliho Karama není přijatelné povolání. Ale to není nejspíš žádné. Mého otce těší vědomí, že zůstanu navždy doma a žádné další „zkušenosti“ z vysoké školy už sbírat nebudu.

Julian se opře, dá se do řeči s otcem a ostatní zahájí povrchní konverzaci, která je zbytečná a pouze si jí hladí ego. Já už najednou nikoho nezajímám.

Znovu mi zavibruje mobil.

Aidan: Nemůžu se dočkat, až se tě budu dotýkat

Přejeďu si prsty po rtech a představím si, jak z téhle nudné večere prchám za Aidanem. V břiše pocítím vzrušení. Začnu

poklepávat nohou o mramorovou podlahu jídelny a neklidně se rozhlížet kolem dokola.

Možná bych odsud mohla odejít a nikomu nic neříct.

Neudělám to, i když chci. Převládne u mě etiketa, kterou mi vštěpovali do hlavy od narození. Teprve když všichni dojedí dezert a muži se odeberou do otcova salónku, aby si zakouřili, přitisknu si ruku na čelo a předstírám zívnutí.

„Jsi v pořádku, Yasmin?“ strachuje se Debbie a svráští přitom obočí v barvě mědi.

Ostatní ženy u stolu – většinou manželky či milenky – si mě prohlédnou s předstíranou starostí.

„Bolí mě hlava. Raději už půjdu spát.“ Zalétnu pohledem do chodby. „Omluvte mě.“

Prsty sevřu okraj dřevěného stolu, odstrčím se, a když procházím kolem pár zaměstnanců, kteří sklízí špinavé nádoby, snažím se zjistit, jestli jeden z nich není Aidan. Není. Jakmile zmizím za rohem, vytáhnu mobil a bleskově Aidanovi napíšu, kde se sejdeme. V břiše se mi třepotají motýli.

Julian

Promíchám ve sklence výběrovou whisky a opřu se o dřevěný vyřezávaný stůl v Aliho salónku prosyceném vůní knih a tabáku. Hodiny po levé straně odbijí jedenáctou. Je pozdě a všichni konečně odešli. Vydechnu a napiju se whisky. Maska spořádaného hosta, kterou musím nosit, mi mezi spánky způsobuje tepavou bolest.

Ačkoli toto není můj dům a večeri nepořádám já, všichni vědí, že jakmile je ve hře Ali Karam, číhám v pozadí a tahám za nitky. Hostiny, jako byla tato, mě unavují, ale jsou třeba. I když jsou nekonečné.

Tento týden tu seděli guvernéři a výkonní ředitelé z celého světa. Příští týden je třeba vystřídají šéfové a bossové, v závislosti na tom, koho budeme zrovna potřebovat mít v kapse. Hrajeme si na bohy, a i když je to nebezpečná hra, baví mě.

Mít pod palcem většinu světových těžišť diamantů znamená mít pod palcem většinu světa a za každým diamantem se vždycky skrývá něco víc.

Čímž netvrdím, že Sultáni nejsou seriózní společnost. Jsou.

Lišíme se ale tím, jak fungujeme. Většina obchodníků s diamanty se nachází na spodu potravního řetězce, ale Sultáni si

vybudovali silnou pozici ve všech aspektech tohoto odvětví. Naše šperkařství se nacházejí ve všech velkých městech Spojených států, několik jich máme i v ostatních zemích a každý rok otevíráme další a další pobočky.

Když však člověk nahlédne za oponu kamenných obchodů a prodejních čísel, zjistí pravdu. Zjistí, že máme pod palcem i většinu černého trhu s diamanty.

Nikdo nemůže popřít, že jsem naši pozici z politického i socioekonomického hlediska za posledních osm let zlepšil víc než Ali za celý svůj život. Už jako malý chlapec jsem věděl, že jednou chci podnik převzít. Když otec Aliho Kamara zemřel, společnost mu odkázal a Aliho v televizi vyzdvihovali jako nejmocnějšího muže na světě.

Ali Karam je vším, čím chci být.

Má to ale háček.

Z nějakého důvodu si nepřeje, abych se chopil otěží. Alespoň ne oficiálně, což je vzhledem k tomu, že jsem jeho odkazu obětoval víc krve, potu a slz než kdokoli jiný, úplně směšné.

Jeho zdravotní stav se zhoršuje – jak moc, to prozradil jenom svému nejbližšímu okolí – a vzduch kalí všudypřítomná úzkost, která je nejvíc znatelná ve chvílích, kdy mluví se svou dcerou Yasmin. Před půl rokem absolvovala jakousi vysokou školu, na kterou ji otec zašil, a jakmile se vrátila domů, okamžitě pro ni začal shánět nápadníky. Jako bychom žili v osmnáctém století a jemu docházel čas.

Zčásti je mi toho chudáka, který s tím rozmazleným frackem skončí, líto. Ta holka nemá žádné přednosti – bude pouze ozdobou po boku nějakého muže a zdědí jmění v hodnotě několika miliard dolarů, ale to všechno kazí svou zoufalou touhou získat si tatínkovu pozornost.

Když mi Ali řekl o tom, že shání nápadníky, vyvolalo to ve mně podezření. Stačilo zajít za jeho právníkem a prohodit služby pár zaměstnancům a seznámil jsem se s celou jeho závětí. Veškerý majetek odkáže své dceři – za předpokladu, že si najde „vhodného“ manžela.

Výsměch.

Nepochybuju o tom, že se otcova dědictví okamžitě chopí, aby mu udělala radost, i kdyby si měla vzít někoho, o koho nestojí. Alimu by žádné přání neupřela, a už vůbec ne, pokud si tím získá jeho přízeň.

Všechno zničí. Zničí mě.

Leda bych si ji vzal. Z té myšlenky se mi udělá zle.

Samuel, chudák, kterého jí měl otec představit dnes večer, byl první z mnoha nešťastných obětí. Po pečlivém zvážení jsem totiž došel k závěru, že dokud nevymyslím nějaký plán, k Yasmin Karam se nikdo ani nepřiblíží.

Ali si povzdychne a zaboří se do obrovského, tmavě vínového koženého křesla. Náhle se ale rozkašle a vymrští se vpřed. Je to drsný, suchý kašel. Jako by měl plíce sevřené ve svěráku a krkem mu stoupal ostnatý drát.

Svraštím obočí a hrud' se mi podivně stáhne. „Chceš donést vodu, staříku?“

Oči se mu zalíjí slzami, ale mávnutím mě odmítne. „Ne, ne. Jsem v pořádku.“ Odmlčí se a s pohledem upřeným do prázdna si prsty pohladí nakrátko zastříženou prošedivělou bradku. „Už jsi zjistil, co se stalo Samuelovi?“

Pokusím se nasadit soucitný výraz. „Obávám se, že vůbec nenasedl do letadla. Snažil jsem se mu dovolat, ale marně.“

„Hmmm,“ zamručí Ali a nahrbí ramena. „A co ta lampa? Nějaké novinky?“

Útroby mi zaplaví frustrace hustá jako melasa. Ta prokletá lampa mě brzy přivede k šílenství – všichni ji chtějí, ale nikdo neví, jestli vůbec existuje.

Pokud ano, musím ji najít a zmocnit se jí. Údajně patřila starověkému egyptskému faraonovi a je zakletá. Taková ztracená relikvie by člověku poskytla nezměrnou moc, a tak není divu, že se o ni strhla taková mela.

Myšlenka, že by byla zakletá, je samozřejmě směšná, ale pověra v kombinaci s její historií jí přidává na hodnotě. Pokud se mi podaří lampu najít, Sultáni nebudou mocností pouze v diamantovém průmyslu, ale také v oblasti starožitností, což je jediná část černého trhu, do které jsme ještě nepronikli. Mně nestačí být jen pouhým hráčem ve hře. Já chci mít pod palcem všechno.

Přesvědčit Aliho o tom, že je důležitá, bylo snadné. Problém nastal, až když jsem začal tu zatracenou lampu hledat.

Našpulím rty a poklepu prsty o okraj sklenky. „Pořád hledám.“

Aliho přepadne další záchvat kaše a vymrští se dopředu.

Povzdechnu si, odložím sklenku na stůl, přejdu k němu a natáhnu k němu ruku. „No tak, staříku. Přede mnou si na hrdinu hrát nemusíš. Běž do pokoje a odpočiň si. Všechno ostatní počká do zítřka.“

V očích se mu zablýskne a vrásky se mu prohloubí. Očividně jsem ho urazil. Potom ho ale přepadne další záchvat a já vidím, jak se mu pod tenkou kůží napínají cévy.

Zalovím v náprsní kapse, vytáhnu z ní kapesník a podám mu ho. Rychle ho popadne a přitiskne si ho k ústům, koutky očí svrastělé, druhá ruka omotaná kolem břicha.

Nehnutě stojím a se zatnutou čelistí sleduju, jak se muž, ke kterému jsem od dětství vzhlížel, rozkládá přímo před mýma očima.

Kašel konečně poleví a Ali upustí kapesník do klína.

Je potřísněný rudou barvou.

Při tom pohledu se mi zkroutí žaludek.

Ali natáhne ruku, přidrží se mé paže a postaví se na nohy. Potom kolem mě projde ven na chodbu a vrtí přitom hlavou. Nejdu za ním, protože vím, že si potřebuje zachovat alespoň tu špetku hrdosti, která mu zbyla. Na jeho místě bych se nejspíš cítil stejně.

Rozhlédnu se po salóнку, vrátím se pro whisky a vyprázdním do sebe posledních pár kapek. Pak zamířím z tohoto rozsáhlého sídla domů, skrz ztemnělou chodbu, jejíž zákruty a zákoutí znám jako vlastní boty.

Pozemek je rozlehlý a zabírá téměř dva tisíce metrů čtverečních. Parkuju na soukromém parkovišti určeném pro zaměstnance, protože jsem nechtěl, aby mě někdo viděl přijíždět ani odjíždět.

Když ale vejdu do chodby, zaslechnu tlumený sten.

Zarazím se.

Otočím se na patě a s nakloněnou hlavou se snažím odhadnout, odkud se ten zvuk vzal. Ozve se další zasténání, tentokrát o trochu hlasitější, a mé břišní svaly se slastně napnou. Bez váhání zvuk následuju, protože chci vědět, kdo mě najednou tak vzrušil. Dveře na konci chodby jsou zavřené, ale já s bušícím srdcem přesto vezmu za kouli na dveřích. Pomalu jí otočím, dveře se pootevrou a z pokoje se na temnou chodbu vylije proužek světla.

Při pohledu na výjev přede mnou mi v penisu škubne. Vidím nahou ženu z profilu, která leží na úzkém jednolůžku u protější stěny. Chvilí mi trvá, než ji poznám, ale to už jsem do výjevu tak ponořený, že se mi nechce odejít. Mým tělem proudí zvrácená rozkoš a já tvrdnu.

Yasmin.

Má veliká, plná ňadra a její tmavé, ztvrdlé bradavky žadoní o to, aby je mladý muž, který do ní přiráží, vsál do úst.

Zajímavé.

Yasmin znovu zasténá a já se ztopořeným penisem hltám každý centimetr její nenasytné kůže. Najednou ji vidím v úplně jiném světle.

Je pravda, že dřív pro mě byla moc mladá a já neměl zájem o zamilovanou puberťačku.

Teď si ale nedokážu pomoci – její něžné křivky i ostře řezaná tvář mě uchvacují. Když si však uvědomím, kým je, do směsice pocitů se přidá i znechucení.

Rozmazlená bohatá holčička, která si žije jako v bavlnce, aniž musela hnout prstem.

Sám mám k dispozici několik jedinců, kteří mě uspokojují, a tak jsem nikdy nepocítil sebemenší nutkání, ani když dospěla v překrásnou ženu.

Chlapec nad ní zasténá, začne se pohybovat trhaně a pak ustane. Yasmin po tváři přelétne neuspokojený výraz, který mě rozesměje.

„Udělala ses, princezno?“ zeptá se chlapec.

Jestli se musíš ptát, odpověď je ne.

Yasmin mu věnuje drobný úsměv a zavrtí hlavou. „To nevadí.“

„Udělám ti dobře,“ zašeptá, vytáhne z ní penis s nasazeným fialovým kondomem a zaboří jí obličej mezi nohy.

Yasmin unikne tichý sten, ale i odsud poznám, že jsou to pohyby chlapce, nikoli muže.

Yasmin netuší, co by mohla zažít. Jakou slast by mohlo její tělo cítit. V duchu mi vytane představa, jak leží přivázaná k mé

posteli a její nateklá vagína mi je vystavena na milost. V penisu mi tepe.

Potlačím zasténání, přejedu si dlaní po přední straně kalhot a přitlačím ruku ke své erekci. Tělem mi projede vlna rozkoše, a když Yasmin natočí hlavu mým směrem, hrud' se mi sevře. Měl bych se schovat, než si mě všimne.

Kdybych byl lepší člověk, nejspíš bych to udělal.

Ale já jsem nikdy nebyl gentleman.

Místo toho pootevřu dveře ještě víc, abych měl jistotu, že mě vidí celého. Že vidí, jak se na ni dívám, čekám a laskám svůj silný penis, který mi napíná kalhoty.

Když mě spatří, vytřeští oči, dokonale pootevře rty a tváře jí zrudnou.

Varlata se mi napnou. Touha vejít dovnitř a dát jejím rtům něco, k čemu by se mohla přisát, je tak silná, až se mi z ní motá hlava, ale já se udržím. Místo toho uchopím svůj penis a začnu se přes kalhoty uspokojovat.

Do hajzlu.

Propaluju se do ní pohledem. Je tak zranitelná, jak tam leží s nohama roztaženýma pro jiného muže a očividně neví, co má při pohledu na mě dělat. Ze špičky penisu mi steče kapka.

Očekávám, že zaječí, přeruší toho chlapečka i jeho ubohý pokus a zahalí se.

Nic z toho ale neudělá.

Místo toho prohne záda, oči se jí zvrátí a hrud' nadme, jak zalapá po dechu. Skousnu si vnitřek tváře, protože jsem tak tvrdý, že nedokážu myslet. Vzrušuje ji to? Vzrušuje ji, že ji o třináct let starší muž, v podstatě nejlepší přítel jejího otce, pozoruje při sexu? Jazyk v ní má sice ten chlapec, ale to na mě momentálně myslí, ať chce, nebo ne.

Yasmin znovu otevře oči a okamžitě mě jimi vyhledá, jako bychom byli opačné póly magnetu, které k sobě přitahuje neviditelná síla. Potom jí pohled sjede níž, vypálí mi na těle horkou cestičku a zastaví až u mé ruky, ve které svírám svůj penis.

Ušklíbnu se a Yasmin si olízne spodní ret.

Žaludek se mi sevře, když si představím, jaký by to byl pocit, kdyby si přede mě klekla, vzhledla by ke mně a tím jazykem mi přejela po celé délce penisu.

Stačily by dvě sekundy a už bych se na to vykašlal, rozepnul si pásek a ukázal jí, co by mohla mít, ale jakmile sjedu rukou k přezce opasku, mozek se probere a já si uvědomím, co to sakra dělám.

Odmrštím ruku, otočím se a odejdu, i když na mě tělo křičí. Vzrušení ale záhy vystřídá znechucení z toho, jak jsem se přestal ovládat.

O Aliho dceru nemám sebemenší zájem ani po sexuální, ani po emoční stránce a vždy jsem o ní smýšlel pouze jako o nepříjemnosti, hloupé holce, která se mi plete do cesty a myslí si, že si zaslouží modré z nebe jen proto, že se narodila.

Teď se mi ale dostala do hlavy.

A já nevím, jak ji odtamtud vypudit.

Yasmin

Řekne to otci?

To je první myšlenka, která mě napadne, jakmile se vzpa-
matuju z toho nejintenzivnějšího orgasmu ve svém životě.

Julian Faraci mě sledoval. A já jsem ho nechala.

„Jsi v pohodě?“

Aidan zní tlumeně, protože mi z toho silného vyvrcholení
píská v uších a můj mozek zahalený v mlze se snaží přijít na
to, co se právě stalo. Když se zahledím do Aidanových tmavě
hnědých očí, udělá se mi zle od žaludku.

*Počítá se to jako podvádění, když jsem to nemohla nijak ovliv-
nit?*

Neudělala jsem nic špatně, ale stehna mám stále ulepená
od toho, jak na mě Julian upíral ty své oči, a tak mě v břiše tíží
směsice znechucení a viny jako kámen.

„Princezno,“ pokračuje Aidan.

Nepatrně zavrtím hlavou, natáhnu ruku a položím mu ji na
tvář. „Jo, jsem v pohodě.“

Málem mu řeknu, co se stalo, užuž se mi ta těžká slova derou
na jazyk, ale na poslední chvíli je zarazím a uložím vzpomínku

hluboko do sebe, kam na ni nedosáhnu. Koneckonců se to už nebude opakovat.

Julian nemá co ztratit, ale jestli to řekne otci, promluvím taky a donutím ho, aby se přiznal, že mě sledoval. Určitě nebude chtít, aby někdo věděl, že se uspokojoval při tom, jak dceru jeho šéfa někdo líže. Vlastně ani nevím, proč mě sledoval, když se mi většinu života snaží vyhýbat.

Po kůži se mi přelije zvrácený pocit a zabodne se mi do útrob jako jehly, když si znovu vybavím, jak jsem se udělala jen proto, že tam stál.

Jak moc se mi to líbilo.

Stalo se to jen proto, že je přitažlivý. Jednalo se jen o chvilkové selhání, které způsobilo mé vzrušení a Juliana k naštvání dokonalá tvář.

Cosí se mi rozlije mezi nohama a má vagína se sevře.

Do háje.

„Kdy se zase uvidíme?“ zašeptá Aidan, skloní se a přitiskne čelo zbrocené potem k mému.

V hrudi se mi rozlije teplo. Přitisknu rty na jeho. „Jakmile se mi znovu podaří utéct.“

Štve mě, že to s Aidanem musí být takhle, že se musíme schovávat v temných zákoutích a šeptem si slibovat kdy a kde. Ale z pomýšlení, že bych o nás řekla otci, se mi zpotí dlaně a srdce se mi propadne do kalhot.

Jak má člověk sdělit muži, kterého nechce zklamat, že se mu přímo pod nosem tajně schází s chlapcem, který v jeho domě pracuje už roky?

S tím by se nikdy nesmířil. Vždy mi domlouval, abych se držela dál od chudých lidí, protože ti mě budou chtít okrást nejvíc. Nepochopil by, že Aidanovi na penězích nezáleží.

A upřímně, to, že bych otce zklamala, mě trápí nejméně. Mohl by Aidana poslat pryč. Vyrazit jeho matku. Sebrat jim práci i příležitosti a vyhodit je na ulici.

Nedělám si iluze o tom, že by *baba* byl spořádaný občan. Nemá žádné morální zásady, a pokud ano, jsou pochybné. Nedokázala bych se sebou žít, kdyby se Aidanovi nebo jeho matce kvůli mně něco stalo.

Aidan zatne čelist a v očích se mu mihne jakási bouřlivá emoce. „Nech mě, abych si promluvil s otcem, Yas.“

Krk mi sevře panika a dlaně se mi zpotí jako pokaždé, když tohle téma otevře. „N-ne. Ještě ne.“

Aidan se odtáhne, vyskočí z postele a začne se prohrabovat oblečením rozházeným po zemi. Najde kalhoty a rychle si je natáhne. V tichosti ho pozoruju a vina mě tíží, jako bych měla kolem pasu uvázaných tisíc kamenů, které mě táhnou ke dnu.

„Chtěl, abych se dnes při večeři s někým seznámila,“ donutím se říct.

Nevím, proč to vůbec vytahuju a proč zrovna teď. Možná proto, že si pak nebudu tolik vyčítat, že jsem mu neřekla o Julianovi.

Teprve když se celý oblékne a přetáhne si přes hlavu obyčejné bílé tričko, znovu promluví. „A... jaké to bylo?“

Zavrtím hlavou. „Nedorazil.“

Aidan si povzdychne. „Tvůj otec ti přece nemůže nalajnovat celý život.“

Zmocní se mě hněv. Olíznu si rty a odvrátím se. „Ty tomu nerozumíš.“

„Protože se mi to nesnažíš vysvětlit!“ Aidan se ke mně otočí, ruce podél boků sevřené v pěst.

„Je nemocný, Aidane!“

Aidan si odfrkne. „To vím, věř mi.“

Můj výraz zjihne. Kéž bych mu mohla z tváře setřít ten ublížený výraz. Aidan po mně ale chce něco, co mu nemůžu dát.

Povzdechnu si a roztřesenou rukou si prohrábnu zacuchané vlasy. Prsty se mi zaseknou v hustých, černých loknách. „Nechci ho stresovat. Nedělá mu to dobře.“

V hrudi se mi usadí střípek zlosti z toho, že jsem to musela vyslovit. Říct to nahlas znamená, že je to skutečné, a já se stále snažím předstírat, že není.

Suchý jazyk se mi přilepí k patru. „Řeknu mu to, ano? Jen potřebuju čas.“

Aidan na mě hledí, hladkou tvář staženou. Po chvíli si konečně povzdychne, přejde ke mně a posadí se vedle mě. Uchopí mou tvář do dlaní a setře pár zbloudilých slz, které jsem nedokázala zadržet. „Princezno, ale kolik času ti ještě zbývá?“

Jeho slova roztříští můj zármutek jako demoliční koule, úlomky se rozletí do stran a zabodnou se mi do kůže. „Nezneužívej to, že má rakovinu plic, jako záminku, abys dosáhl svého, Aidane.“

„To nedělám.“

Spodní ret se mi roztřeše, a tak ho skousnu a odvrátím se, abych se Aidanovi vymanila.

Aidan však stisk zesílí a donutí mě, abych se k němu otočila zpátky. „Nedělám. To jen... miluju tě od té doby, co mi bylo třináct. Tvé přání jsem vždycky respektoval, držel jsem se zpátky a celé ty roky s tebou byl tajně, zatímco ty jsi vymýšlela, jak mu to říct. Chci získat jeho požehnání, než bude příliš pozdě. Nech mě dokázat, že jsem dost dobrý, Yasmin. Pro něj i pro tebe.“

Žaludek se mi sevře.

„Snesl bych ti modré z nebe. Nejdřív mě ale musíš přestat schovávat.“ Vtiskne mi několik polibků podél čelisti a mně na krku vyskočí husí kůže. „Miluju tě, Yas. Tvůj táta určitě pozná, že i ty miluješ mě.“

Přikývnu, potlačím strach a prohrábnu mu hedvábně hnědé vlasy. „Dobře. Řeknu mu to zítra.“

Ale druhý den ráno, když sedím v jeho kanceláři... mu to neřeknu.

Navzdory tomu, co si Aidan myslí, to není tak snadné. Během let jsem se ta slova pokusila vyslovit tisíckrát: Baba, *miluju Aidana Lancastera*.

Nikdy ze mě ale nevyšla.

Zpočátku nebylo ani co říct. Byli jsme jen dobří kamarádi, co se spřátelili hned potom, co k nám přišli a jeho matka se stala vedoucí našeho personálu. To mu bylo šest. Jako děti jsme spolu trávili v létě čas a v zimě jsme se plížili ven a dělali sněhové andílky. Když se přátelství změnilo v něco víc, probudily se ve mně ochránářské sklony a začala jsem se obávat, co by se stalo, kdybych o Aidana přišla. A také toho, že popudím otce. Touhu po otcově uznání v sobě mám hluboce zakořeněnou, prostupuje každým mým dobrým úmyslem a hasí veškeré světlo. Není bezcitný – alespoň ne vůči mně – ale předpokládá, že se v našem kruhu bude pohybovat jen určitá skupina lidí, do které osoby s nízkým příjmem rozhodně nespadají. Ti patří ke služebnictvu, takže mají být vidět, ale ne slyšet. A rozhodně se s námi nemají mísit a krást srdce jeho dcery.

Nevím, odkud tato nejistota pramení. Možná z toho, že matka zemřela během porodu a on na mě zůstal sám, nebo protože mě miloval a podporoval každý den mého života, i když ví, že rozhodně nejsem dokonalá.

Vždy tu pro mě byl.

Otec mi snesl modré z nebe a já bych mu to chtěla oplátit. Cokoli jiného by bylo sobectví.

„*Habibti*, jsi v pořádku?“ prorazí vzduch otcův hlas, sklouzne po nábytku z tmavého dřeva, ztěžka mi dopadne na ramena a zatlačí mě tak hlouběji do mohutného vínového koženého křesla.

Sedíme v otcově pracovně, ve které teď během nemoci tráví nejvíc času. Vybaví se mi vzpomínky z dětství, kdy seděl za stolem, já jsem mu seděla na klíně a on mi vysvětloval čtyři základní vlastnosti diamantů – brus, barvu, čistotu a hmotnost v karátech. Naplní mě hřejivá láska, když si vzpomenu, jak mě houpal a já jsem si pod lupou prohlížela šperky, které přinesl domů.

„Ano, Yasmin,“ vloží se do toho Julian. „Jsi nějaká červená. Svěř se nám.“

Prudce k němu přelétnu pohledem. Rozčiluje mě. Je tu pořád a očividně se snaží dostat se mi pod kůži. Vždycky jsem věděla, že je to otcův společník, ale teprve když jsem se vrátila z vysoké školy, uvědomila jsem si, že tu bude zaclánět už napořád.

V jeho pohledu se zračí výzva. Má na sobě dokonale padnoucí oblek a zcela bezstarostně se opírá o zeď. Jako by se včera nevyznamenal jako prvotřídní úchyl, když sledoval, jak mě Aidan píchá a uspokojuje jazykem.

„Copak nemáš vlastní dům?“ vyštěknu. „Vlastní rodinu, kterou bys mohl prudit?“

Julian se zasměje. „Co bych tam dělal, když tady je toho tolik k vidění?“

Zalije mě ponížení a do tváří se mi nahrne krev.

„Moje přítomnost ti snad vadí?“ nakloní hlavu.

Pokrčím rameny. „Jsi jako šváb, co číhá v temných zákoutích.“

Julian se ušklíbne, odstrčí se ode zdi, došourá se ke mně, nepatrně se skloní, uchopí mě za ruku a vtiskne lehký polibek na její hřbet. „O tom, co se děje v temných zákoutích, bych tě toho mohl naučit spoustu,“ zašeptá.

Srdce mi vyskočí do krku.

„Jste jako bratr a sestra,“ zasměje se otec.

Julian se se zamračením narovná a uhladí si přední stranu černého saka. Kolem vystoupělých žil se mu vine tetování. Když přimhouřím oči, zjistím, že vyobrazuje hada, který mizí pod rukávem. Vyjedu pohledem nahoru po paži. Zajímaloby mě, kam až sahá.

Had.

Příhodné, pomyslí si.

Po páteři se mi vyplazí zlá předtucha a omotá se mi kolem krku.

„*Baba,*“ řeknu a odtrhnu oči od Juliana. „Mohli bychom si promluvit v soukromí?“

Soustředím se sice na otce, ale tvář mě z boku pálí a cítím, že Julian ze mě nespustil pohled.

„Zrovna jsem byl na odchodu,“ prohlásí Julian. „Odpočívej, staříku. Dám vědět, kdybych zjistil něco nového.“

Otec přikývne a Julian odejde. Zaryju nehty do područky koženého křesla, abych potlačila touhu vystartovat za ním a zařídit, aby se o tom, co viděl, nikde nezmiňoval. Zeptat se ho, co si o sobě ksakru myslí.

„Taky jsem s tebou chtěl mluvit,“ pronese otec. „Nevím, kolik času...“

„Ne,“ přeruším ho a hrud' mi vmžiku zaplaví panika jako mokrá cement. „Nechci o tom mluvit.“

Jeho výraz zjihne. „Ale my o tom musíme mluvit. Žádný lék neexistuje, zlatíčko, a potřebuju ti říct pár věcí, dokud mám tu možnost.“

Zatnu ruce v pěst a zaryju nehty do dlaní v naději, že mě ostrá bolest uklidní.

„Potřebuju od tebe, abys mě vyslechla s otevřenou myslí,“ pokračuje. „Uděláš to pro mě?“

Uzel v krku nabobtná tak, že mi div neprorve hrdlo. Polknu bolest. „Pro tebe coko...“ Roztřeseně se nadechnu. „Cokoli, *baba*.“

Do očí se mu vplíží temná emoce, a i přes popelavou kůži a suché rty zahlédnu jiskru, kterou jsem považovala za ztracenou.

„Myslíš to vážně?“ zeptá se.

Přikývnu a napřímím záda. Zoufale mu chci dokázat pravdu. „Celým svým srdcem.“

„V tom případě mám jednu prosbu.“ Odmlčí se, protože ho přepadne silný záchvat kašle. Chraplavé zvuky střídá roztřesené lapání po dechu, při kterém se stáhnou bolestivě plíce i mně. Po chvíli záchvat přejde a otec mi věnuje smutný, nepatrný úsměv. „Ber to jako poslední přání umírajícího.“

V srdci mě zabolí.

„Cokoli,“ zašeptám.

„Potřebuju, aby ses vdala.“

Nitrem mi projede šok, jako když se provalí přehrada.

„C-co?“ vykoktám.

Otec se něžně usměje a opře se v křesle. Hodiny na zdi hlasitě tikají a pletou mi už tak zamotanou hlavu, kterou mám plnou myšlenek na to, jak to myslí. Určitě se jedná o nějakou metaforu nebo eufemismus, protože to přece nemůže myslet doslova. Tohle by po mně nechtěl. *Něco takového ne.*

Otec přikývne, zvedne se ze židle, pomalu obejde stůl a zamíří ke mně. Mé srdce buší tak nahlas, že ho slyším v uších, a z toho zvuku se mi dělá zle.

Vyzvracím se mu na perský koberec?

Otec se s povzdechem posadí do křesla vedle mě, natáhne se, chytí mě za ruku a začne mě křehkými palci hladit po hřbetě.

Shlédnu a hrud' se mi při tom projevu lásky sevře. Jeho stisk už není to, co býval, což je další připomínka toho, jak moc je nemocný.

„Jsi má dcera, Yasmin. To nejdůležitější v mém životě. Potřebuju vědět, že o tebe bude postaráno,“ zašeptá.

Polknu hrůzu, která se mi plíží do těla. „Dokážu se o sebe postarat sama.“

„Poslyš...“ Odmlčí se, zahledí se kamsi za moje rameno a potom zpátky na mě. „Nikomu zvenčí nevěřím. Mým odkazem jsi ty a to, co naše rodina vybudovala. Sultáni nám patří od té doby, co sem dorazil můj otec se snem vybudovat impérium. Věděl, že jednoho dne ho zdědím já a po mně zase můj syn.“

Jeho slova mě udeří do tváře jako facka. Důrazně mi připomenou, že ačkoli jsem pro otce vším, jedním pro něj být nemůžu.

Synem.

„Sultáni patří do rodiny,“ pokračuje. „Všechno, co mám, patří tobě.“

„Tak mi to nech,“ vyhrknu a přidám na hlasitosti. Teď nastal okamžik dokázat mu, že jsem schopnější, než si myslí. Netoužím sice řídit mnohamiliardovou společnost, titul mám z psychologie, nikoli z podnikání, takže bych netušila, co mám dělat, ale naučila bych se to. Udělala bych cokoli, aby jeho jméno a náš odkaz žily dál, pokud to po mně bude chtít.

Otec se zasměje, ale zní to prázdně. „Jsi světlo mého života, Yasmin. Ale v mém světě žít nemůžeš.“

„To není fér, *baba*. Já...“

„Ne,“ přeruší mě. „Dělal jsem všechno pro to, abych tě tomu nevystavoval. Abych... abych tě ochránil před tou nepříjemnou stránkou svého života. Některým věcem zkrátka nemůžeš nikdy porozumět, a kdybys věděla, co všechno jsem provedl, neodpustila bys mi to.“

S nadzvednutým obočím se opřu v křesle a odtáhnou se. „Vím víc, než si myslíš.“

Otec se zasměje a poplácá mě po ruce.

Hruď se mi sevře podrážděním. Kdybych byla muž, tento rozhovor bychom vůbec nevedli. Už odmala by mě nejspíš bral s sebou na schůzky, učil mě o té „nepříjemné“ stránce a očekával by, že budu poslouchat a učit se. To, že nemá člověka, kterého hledá – člověka, kterému v žilách proudí krev rodiny Karamů a který by mohl Sultány převzít – je jeho chyba.

Nejsem žádná křehká květinka, kterou ze mě chce mít.

„Když se vdáš, z tvého manžela se stane jediný akcionář, bude moct rozhodovat za tebe a já můžu zemřít s klidnou duší a vědomím, že dvě nejdůležitější věci v mém životě jsou v dobrých rukou. V rukou rodiny.“

Srdce mi buší tak rychle, že mě bolí hruď, a mám pocit, jako bych měla kolem hlavy omotanou příliš těsnou čelenku. Ale navzdory tomu všemu je mi jasné, že teď nadešla ta chvíle. Chvilé, kdy mu řeknu o Aidanovi. Zhluboka se nadechnu a obrním se. „Já jsem ti vlastně chtěla...“

Než však stihnu větu dokončit, otec se rozkašle. A kašle. A kašle. Je to hlasitý kašel, který vychází z jeho nemocných, rozeklaných plic a vybuchuje v ústech. Náhle mě pustí.

Pozoruju, jak heká a oči se mu plní slzami. Z kapsy vytáhne kapesník a já při pohledu na červené skvrny slova polknu. Sice mi spálí hrdlo, ale alespoň nezkalí vzduch. Teď mu o Aidanovi říct nemůžu. Nemůžu ho zklamat a říct, že jsem si vybrala něco jiného, než co si přál on. Ne teď, když je mu takhle.

Roztáhnu chřípí a sleduju, jak můj otec zápasí s bolestí, aby mě mohl požádat o poslední laskavost. Drtí mě zoufalství.

Jak to po mně může chtít?

Jak ho můžu odmítnout?

Otec si pomalu otře ústa, z oka se mu skutálí jediná slza a dopadne do jeho skvrnitě bradky, která mu teď, co se vrátil domů z nemocnice a nadobro ukončil léčbu, začala konečně dorůstat.

Za jiných podmínek by jeho dorůstající vousy značily naději, vzdor. Teď je to ale jen další připomínka toho, že jeho dny jsou sečteny.

„Prosím,“ zašeptá slabě.

V hlavě se mi usadí myšlenka a začne se šířit jako kyselina. Proto chtěl, abych se při večeři seznámila s tím mužem. Snažil se mě s ním dát dohromady.

Na jazyku se mi usadí zrada. Celou tu dobu, celé ty roky jsem kývala na všechno, co po mně chtěl, jezdila jsem na internátní školy jako poslušná holčička, chodila na lekce etikety a mluvila jen tehdy, když mě někdo vyzval. Šla jsem na vysokou školu a získala „hodnotný“ magisterský titul, místo abych vystudovala bakalářský obor zaměřený na fotografování tak, jak jsem chtěla.

A když otec onemocněl, bez přemýšlení jsem se vrátila domů, protože jsem věděla, že vymyslet, co bude s mým životem dál, můžu až potom.

Potom.

Umírá, připomenu si.